

„Jo, tomu rozumím dokonale. Jsem Luke Skywalker.“

„Ó, já vím, kdo jsi,“ řekla a konečně mou ruku pustila. „Řekli mi, že si vezmeš moji loď na nějakou tajuplnou misi, ale nikdo mi neřekl, že jsi přišel z Tatooinu.“

„Ha. Ta mise vůbec není tajuplná. Spíš to je nudná obchodní cesta, ale Imperiálové si zřejmě nemají myslet, že patřím k Alianci.“

„To doufám. Moje děťátko má styl a eleganci, která se k povstání nehodí.“

„Hele, když už mluvíš o tom, co se k čemu nehodí, můžu se tě na něco zeptat?“

Nakari mě kývnutím pobídla, abych pokračoval.

„Vždycky mě zajímalo, proč si tvůj táta pro své biolaboratoře vybral Pasher. Myslel bych si, že pralesní planeta bude lepší už jen proto, že je tam víc skutečné biologie.“

Pokrčila rameny. „Začal v malém a lokálním měřítku. Ukázalo se, že jed a žlázy pískovcových štírů a bodlinatých pavouků mají lékařské využití.“ Ukázala bradou na *Desert Jewel*. „Opravdu výdělečné využití.“

„Vypadá to tak.“

„Co jsi dělal na Tatooinu?“

„Zvlhčované farmaření. Neskutečná nuda. Některé týdny byly tak nudné, že jsem se vážně těšil, až pojedu do stanice Tosche pro... energetické konvertory. Ech!“

„Co je?“

„Zrovna jsem si vzpomněl, že jsem nevyzvedl poslední zásilku. Zajímalo by mě, jestli tam ještě jsou.“

„Všichni máme rozdělané obchody, co?“ To byl nečekaný obrat hovoru a mě napadlo, co tím myslí. Uvažoval jsem, co tu vlastně dělá. Bohatí se jen vzácně zapojují do nějakých povstání. Ale musel jsem uznat, že nevypadala jako privilegované dítě biotechnologického magnáta. Měla pracovní oděv s pouštním

maskováním, vysoké hnědé boty se silnou podrážkou, u levého boku blaster a na zádech něco, co vypadalo jako kompaktní projektilová puška zavěšená na koženém popruhu, který jí vedl diagonálně přes hrud.

Ukázal jsem na pušku. „S tímhle lovíš pískovcové štíry?“

„Jo. Na ně se blaster nedá použít. Jejich krunýř odráží teplo až moc dobře.“

„Slyšel jsem.“

„A protože hodně lidí v dnešní době nosí protiblasterovou zbroj, zastaralá zbraň, která ji prostřelí, je překvapivě účinná, když s ní umíš zacházet.“

„Lovíš ještě něco?“

„Jistě. Byla jsem vlastně i na Tatooinu a dostala jsem kraytského draka. Jeho perly zaplatily vylepšení *Jewel*. Pořád to je tátova loď, ale hodně jsem ji upravila a doufám, že brzo budu mít dost kreditů, abych ji od něj celou odkoupila. Pojď, provedu tě.“

Oba jsme se zubili od ucha k uchu a byl jsem nadšený a šťastný, že jsem v tomhle ledovém koutě galaxie našel někoho se stejným původem. Nemohl jsem mluvit za Nakari, ale potkat někoho se stejnými zážitky zaplnila pořádnou část mé prázdnoty, zvláště když ona zcela jasně chápala, proč jsou lodě důležité: odvezou vás z pouště, i když jen na chvíli, a dovolí vám myslet si, že tam neokoráte a neuchradnete citově i fyzicky. Ne že by byl zbytek galaxie přátelštější než duny. Třeba můj přítel Biggs miloval létání stejně jako já a utekl z Tatooinu, jen aby padl v bitvě o Yavin. Chybí mi a občas přemýšlím, jestli by udělal něco jinak, kdyby věděl, že jakmile nasedne do X-wingu, už se na zem nevrátí. Utěšoval jsem se myšlenkou, že by do toho šel stejně, že celá ta věc stála za to, aby se za ni zemřelo, a riziko bylo přijatelné, ale asi to nikdy nebudu vědět najisto. Impérium nepadlo, povstání pokračuje a já můžu jen doufat, že císaře svrhne nějaká další mise a vynahradí oběť mého přítele.